

naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti a nebylo zapotřebí ostatními námitkami stížnosti se zabývat.

Č. 157.

Vyživovací příspěvek: * Jde-li o nárok na vyživovací příspěvek, pro nějž byl právní podklad zjednán teprve zákonem ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., počítati jest dvouměsíční preklusivní lhůtu stanovenou v § 8, odst. 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., pokud se týče v § 6, odst. 4 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. a v § 3 zák. ze dne 31. března 1918 č. 126 ř. z., byl-li povolaný propuštěn ze služby vojenské v posledních dvou měsících před 1. srpnem 1917, teprv od 1. srpna 1917.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 1128.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 13. února 1918 č. 1812, Budw. č. 12.028 A.

Věc: Marie Tajflová v Lipkovicích (adv. Dr. Vladimír Králík z Roudnice) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Antonín Tajfl, jenž dne 27. července 1914 nastoupil službu vojenskou, byl dne 14. února 1915 po superarbitraci propuštěn jako invalida nejprve dočasně, od 1. dubna 1916 pak trvale s invalidní rentou 96 K ročně. V listopadu 1915 oženil se se stěžovatelkou, s níž společně žil již před povoláním na vojnu. Nálesem okresní vyživovací komise v Roudnici z 9. ledna 1917 č. 19/548 přiznány byly vyživovací příspěvky manželce 85 h od 15. listopadu 1915 a dítěti obou Antonínu, narozenému 12. ledna 1916, od tohoto dne do 12. května 1916 42 h, odtud pak 85 h denně. Tyto příspěvky zvýšeny pak počínajíc 1. srpna 1917 úhrnem na 3 K 20 h.

Podáním z 14. prosince 1917 žádala stěžovatelka, aby vyživovací příspěvek přiznán byl též nemanželské dceři její Boženě Doškové, kterou prý manžel její až do nastoupení služby vojenské živil. Žádost tuto zamítla jak okresní vyživovací komise v Roudnici, tak i zemská vyživovací komise, tato s odůvodněním, že žádost za přiznání vyživovacího příspěvku nebyla podána ve lhůtě stanovené § 8, odst. 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., pokud se týče § 6, odst. 4 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podaná namítá, že stěžovatelka podáním ze 14. prosince 1917 nevznesla nově nárok na přiznání příspěvku pro nemanželskou dceru, nýbrž že domáhala se tímto podáním toliko úpravy příspěvku této dceři již přiznaného ve smyslu zákona z 27. července 1917. Takováto žádost není však podle zákona žádnou lhůtou vázána.

Nejvyšší správní soud nemohl stížnost uznati důvodnou, ježto tvrzení, o něž se opírá, nemají ve spisech opory.

Výměr okresní vyživovací komise v Roudnici z 9. ledna 1917 přiznává vyživovací příspěvek toliko manželce a manželskému dítěti povolaného

Antonínovi, a to ode dne sňatku, tomuto ode dne narození. Odporuje tedy spisům tvrzení, že tímto výměrem také nemanželské dceři stěžovatelky příspěvek byl povolen. Stěžovatelka také podáním ze 14. prosince 1917 žádala, »aby dle zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z. vyměřen a přiznán byl též příspěvek na výživu nemanželskému dítěti« jejím, při čemž dovolávala se uvedeného zákona patrně z důvodu, že podle zákona dříve plativšího ze dne 26. prosince 1912 nemanželská dcera její nenáležela k příslušníkům povolaneého, kteří ve smyslu tohoto zákona (§ 2) měli nárok na vyživovací příspěvek. — Se zřetelem k tomu, co právě uvedeno, zbývá jen zkoumati, zda žalovaný úřad — tak jako stolice první — právem zamítl sporný nárok z důvodu, že žádost za přiznání vyživovacího příspěvku nemanželské dceři stěžovatelčině podána byla po uplynutí lhůty v § 6, odst. 4 zákona z 27. července 1907 č. 313 ř. z., pokud se týče v § 8, odst. 4. zák. z 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. vytknuté.

Podle předpisů právě uvedených, jakož i podle ustanovení § 3 zák. ze dne 31. března 1918 č. 126 ř. z. odmítnouti jest bez dalšího řízení nárok, jenž přihlášen byl později než 2 měsíce po propuštění povolaneého ze služby vojenské. V daném případě propuštěn byl povoláný trvale ze služby vojenské dle spisů již 1. dubna 1916. Poněvadž však zákonný podklad pro uplatňování sporného nároku dán byl, jak již shora naznačeno, teprve zákonem z 27. července 1917, sluší ovšem preklusivní lhůtu dvouměsíční zákonem vytknutou počítati ode dne, kdy zákon tento vstoupil v platnost a kdy tudíž onen nárok mohl důvodně býti vznesen, t. j. od 1. srpna 1917 a nikoli od dřívějšího dne propuštění povolaneého. Sporný nárok byl však přihlášen, jak dovozeno, teprve podáním ze 14. prosince 1917, tedy po uplynutí oné dvouměsíční lhůty, počítajíc od 1. srpna 1917, pročež již z tohoto důvodu nelze shledati odporu se zákonem v tom, že žalovaný úřad dovolává se uvedených předpisů zákonných, přihlášku tu zamítl a není potřebí obíratí se otázkou, zda nebyl nárok také proto vyloučen, že uplynula již před 1. srpnem 1917 doba 2 měsíců od návratu povolaneého, čímž již podle zákona z r. 1912 skutečnost povolání k službě vojenské byla zbavena oné pravotvorné moci, která jí byla tímto zákonem propůjčena.

Č. 158.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): I. * Odměna za vlastní práci stěžovatelovu na melioraci pozemku není nákladem dle § 9 dávk. řádu (cís. nař. ze dne 29. prosince 1915 č. 83 z. z. čes.) k nabývací ceně připočítatelným. — II. * Přepočítání cizí měny k účelům vyměření dávky z přírůstku hodnoty musí se státi — pokud není úředně stanoveného kursu — za šetření všeobecných zásad a forem procesních, tedy také se zachováním zásady slyšení stran.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3632.)

Prejudikatura: K I. srov. nález č. 24 této Sbírky.

Věc: Karel Bohumil Berndt v Seifhennersdorfu (adv. Dr. Antonín Kittel z Rumburku) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.